

1. אין נותנין לפנייהם מזונות – האם זה קשור להלכה של אין צדין? רש"י (לא – נפש בהמה?), תוספות (גזרה משום צידה)

2. המאור הקטן מסכת ביצה פרק ב - יום טוב – שייך לסוגיא בכא:-

והא דפסק הר"ף ז"ל כרבי יוסי הגלילי דאמר לכם ולא לכלבים לא נראו לי דבריו מדא"ל אביי לרב יוסף לרבי יוסי הגלילי הני סופלי לחיותא היכי שדינן להו ביומא טבא ואיצטריך לשנויי ליה בשנויי דחיקי ודלא כהלכתא דהא דקא משני ליה רטיבתא חזיין להיסק גדול דלא כהלכתא הוא כדאמרי בחיזרא והלכתא יבישא שרי רטיבא אסור ובהדיא תנינן מחתכין את הנבלה לפני הכלבים אפילו בשבת וכ"ש ביום טוב וצדין חיה ועוף מן הביברין ביום טוב ונותנין לפנייהם מזונות... והיאך איפשר לדחות כל אלו משום משנה יחידאה דעיסת הכלבים שנשנית כרבי יוסי הגלילי אגב גררא דעירוב ושתוף וברכה וזימון וחלה ומצה בפסח.

3. תלמוד בבלי מסכת פסחים דף מה עמוד ב (רא"ל – רואים שיש צורך למאכל בהמה מבחינה הלכתית)

תנו רבנן: הפת שעייפשה ונפסלה מלאכול לאדם, והכלב יכול לאוכלה - מטמאה טומאת אוכלין בכביצה, ונשרפת עם הטמאה בפסח. ...

4. מלחמת ה' מסכת ביצה פרק ב - יום טוב שם

אמר הכותב והיא הנותנת מדקאמרינן ואפילו בשבת שרי שמע מינה לאו משום דלית לן דרבי יוסי הגלילי הוא דהא בשבת לא התירה תורה אוכל נפש ואעפ"כ מחתכין את הנבלה לפני הכלבים ואצ"ל ביום טוב... ולא חלק ריה"ג אטלטול אלא המלאכה שהטלטול אינו אסור אלא במוקצה וכל שעומד לאוכל נפש אדם ובהמה לאו מוקצה הוא...

5. רש"י מסכת שבת דף קו עמוד ב

ואין נותנין לפנייהם מזונות - כיון דהן מוקצה, לא מצי למטרע עלייהו.

6. תלמוד בבלי מסכת שבת דף מג עמוד א

אמר רבי יצחק: כשם שאין נותנין כלי תחת תרנגולת לקבל ביצתה - כך אין כופין עליה כלי בשביל שלא תשבר. קסבר: אין כלי ניטל אלא לדבר הניטל בשבת.

7. המאור הקטן מסכת שבת דף יט עמוד ב (וכן משמע מרש"י)

דכמוקצה היא לדבר שאינו ניטל

• יש דיון עם זה כעין "מוקצה לחצאין", או מושג רחב של מוקצה, בעיה של טלטול כלים http://asif.co.il/?wpfb_dl=5613

8. רמב"ם הלכות יום טוב פרק ב

הלכה ז: דגים שבביברין גדולים וכן חיה ועוף שבביברין גדולים כל שהוא מחוסר צידה עד שאומרים הבא מצודה ונצודנו הרי זה מוקצה ואין צדין אותן ביום טוב ואם צד לא יאכלו, וכל שאינו צריך מצודה הרי זה מוכן וצדין אותו ביום טוב ואוכלין אותו, וכן חיה שקיננה בפרדס הסמוך לעיר ילדיה כשהן קטנים שאינן צריכין צידה אינם צריכין זימון מפני שדעתו עליהן.
הלכה יז: דגים ועופות וחיה שהן מוקצה אין משקין אותן ביום טוב ואין נותנין לפנייהם מזונות שמא יבא ליקח מהן וכל שאסור לאכלו או להשתמש בו ביום טוב מפני שהוא מוקצה אסור לטלטלו.

9. תלמוד ירושלמי (וילנא) מסכת שבת פרק יג הלכה ז

אין נותנין מים לפני דבורים ולפני יונים שבשובך שאין עושין תקנה לדבר שאינו מן המוכן.

10. בית הבחירה למאירי מסכת ביצה דף כג עמוד ב

דגים וחיה ועוף המוקצים אין משקין אותן ביום טוב ואין נותנין לפנייהם מזונות שמא יבא ליקח מהן או לטלטלן וכל שאסור לאכלו או להשתמש בו ביום טוב מפני שהוא מוקצה אסור לטלטלו והרי מ"מ זה שאמרו שמא יבא ליקח מהן אינו אלא במה שראוי לאכילה ומ"מ בתוספתא של פרק זה פ"ג ה"ד אמרו עושין פרנסה לנחיל של דבורים בשביל שלא יברח כלומר שבמקום פסידא התירו ומ"מ נראה לי שלא נאסר בכלם אלא במזונות שיש בהם טורח ושהוא מחזר אחר הדגים ואחר החיה והעוף להאכילם ולהשקותם אבל זריקת פירורין לתוך הביבר וכיוצא בזה מותר:

11. הר"ן על הר"ף מסכת ביצה דף יב עמוד ב- יג עמוד א

... דמ"מ מוכנים הם לצורך האדם ומאתמול היה דעתו עליהן כיון שהן ברשותו מה שאין כן בדגים ובחיה ובעוף בזמן שהן מחוסרין צידה שכיון שאינן מזומנין לאדם אין נותנין לפנייהם מזונות אבל כשאין מחוסרין צידה כגון בביבר קטן כיון שדעתו עליהן וכאילו הם ברשותו של אדם ממש.

12. מהר"ם מלובלין מסכת ביצה דף כג עמוד ב

ברש"י... יש לדקדק דהא דאסרינן לעיל הנהו דאין מזונותן עליך היינו כשעושה איזה מלאכה בתיקון מאכלן כגון אפיה ובישול אבל הכא כשזרק לפני הדגים מזונות מאי מלאכה קא עביד וצ"ל לפי רש"י דהא דקתני במתני' ואין נותנים לפנייהם מזונות הוי נמי פירוש שאסור לעשות איזה מלאכה כדי לתקן להם מזונות וליתן לפנייהם א"נ י"ל דמה שזרק המזונות לתוך הביברין דהוי כרמלית הוי מלאכה שמוציא מרשות לרשות אבל לפי התוס' דמפרשי דהא דקתני ואין נותנים לפנייהם מזונות אינו איסור בפני עצמו אלא תלי באיסור צידה ובכל מקום דאסור לצוד אסור ליתן מזונות גזירה שמא יצודם צ"ל דבזריקת מזונות אין בו איסור כלל:

13. רש"י מסכת ביצה דף כז עמוד ב (כיון זה שמעתי ממר"ר הרא"ל זצ"ל)

חלה שנטמאה - אינה ראויה לכהן היום - דהא באכילה אסורה לעולם, ובהסקה או לתתה לכלבו ביום טוב - אסור, דאין מבערין קדשים טמאים מן העולם ביום טוב, ואפילו על ידי אכילת בהמה, דקימא לן שאין שורפין קדשים ביום טוב, ולא תימא דוקא שריפה משום דהבערה שלא לצורך היא, דהא אין מדליקין בשמן שרפה ביום טוב - הבערה לצורך היא, דהדלקת נר ביום טוב - לצורך אכילה היא ומותרת,

אפילו הכי - בשמן שרפה לא, והוא שמן תרומה שנטמאת דגזרת הכתוב היא שאין קדשים טמאים מתבערים ביום טוב, דרחמנא אחשבה להבערתן, דכתיב באש ישרף (ויקרא ז), הלכך מלאכה היא.

14. תלמוד בבלי מסכת פסחים דף ה עמוד א ב
תניא נמי הכי: אך ביום הראשון תשביתו שאר מבתיתכם - מערב יום טוב, או אינו אלא ביום טוב עצמו - תלמוד לומר לא תשחט על חמץ דם זבחי - לא תשחט את הפסח ועדיין חמץ קיים, דברי רבי ישמעאל. רבי עקיבא אומר: אינו צריך, הרי הוא אומר אך ביום הראשון תשביתו שאר מבתיתכם וכתוב כל מלאכה לא (תעשו) + מסורת הש"ס: [יעשה בהם] + ומצינו להבערה שהיא אב מלאכה... אמר רבא: שמע מינה מדברי עקיבא תלת; שמע מינה: אין ביעור חמץ אלא שריפה, ושמע מינה: הבערה לחלק יצאת, ושמע מינה: לא אמרינן הואיל והותרה הבערה לצורך הותרה נמי שלא לצורך.

15. רש"י מסכת פסחים דף ה עמוד ב
דאי השבתתו בכל דבר סבירא ליה - לוקמיה ביום טוב, ויבערנו בדבר אחר, יאכילנו לכלבים או ישליכנו לים.

16. פני יהושע מסכת פסחים דף ה עמוד ב
אמנם לאחר העיון נראה לי ליישב דודאי במידי דעיקר מצותו בשריפה דוקא בעינן שיהא מושבת לגמרי מן העולם וא"כ תו ליכא למימר דיאכילנה לכלבים היכא דאי אפשר בשריפה דסוף סוף הא נמי מלאכה היא כיון דקפיד קרא שיהא מבוער מן העולם דוקא וזה שכתב רש"י בביצה דרחמנא אחשבה לשריפתו דכתיב באש תשרף ומצותו וביעורו מן העולם היינו מלאכה דקפיד רחמנא שלא לעשות ביום טוב, משא"כ אי הוי ס"ל לר"ע דחמץ אינו בשריפה ולא הוי יליף מנותר כלל ואם כן לא קפיד רחמנא לבערו מן העולם ועיקר העשה אינו אלא שלא יעבור בכל יראה לחוד אם כן אף אם ישליכנה לכלבים ליכא מלאכה כיון שאין מחויב לבערו מן העולם וממילא דלא הוי שייך לומר דרחמנא אחשבה כיון דלא יליף מנותר

17. בית יוסף אורח חיים סימן תצז
ואיכא למידק כיון דמתניתין מחלקא בין דגים לחיה ועוף היאך לא חילק הרמב"ם ביניהם ונראה לי שהוא סובר דתנא קמא היה מחלק ביניהם ואין הלכה כמותו אלא כרבן שמעון בן גמליאל וסובר דרבן שמעון בן גמליאל קאי אדגים חיה ועוף הילכך דין כולם שוה דכל שאינן מחוסרין צידה לוקחין מהם ביום טוב ונותנין לפנייהם מזונות ואם הם מחוסרים צידה אין לוקחין מהם ביום טוב ואין נותנין לפנייהם מזונות: ורבינו אפשר שהוא סובר כדעת הראב"ד (שם ה"ז) והרשב"א (עבה"ק בית מועד ש"א סי' ט) שכתב הרב המגיד (שם ה"ז) דרבן שמעון בן גמליאל לא קאי אלא אחיה ועוף אבל דגים בכל ביבר אסורין ואפילו הוא ביבר קטן והטעם מפני שהם מכוסים מן העין ולפיכך כתב סתם אין צדין דגים מן הביברין ואין נותנין לפנייהם מזונות וגבי חיה ועוף כתב כל שאין מחוסרין צידה מותר לצודן וליתן לפנייהם מזונות ומשמע אפילו בביברין וכדברין שמעון בן גמליאל. אף על פי שיש להקשות על סברא זו מדין סוכר אמת המים שיתבאר בסמוך וכמו שהקשה הרב המגיד כי היכי דמיתרצא האי קושיא אליבא דהראב"ד והרשב"א מיתרצא נמי לדעת רבינו אם הוא תופס שיטתם: ואפשר לפרש דברי רבינו בענין אחר ולומר דכהרמב"ם סבירא ליה דגים שוים לחיה ועוף דרבן שמעון בן גמליאל אדגים נמי קאי דביברים דידהו שאינם מחוסרין צידה מותר ליקח מהן וכדמשמע מההיא דסוכר אמת המים וממילא משמע דמותר ליתן לפנייהם מזונות ומש"ה לא חש לפרש. ויתר נראה לומר שסובר רבינו דדגים אפילו היכא דמותר ליקח מהם אין נותנין לפנייהם מזונות מטעמא דפירש רש"י דאפשר להם בלא מזונות ולפי זה ואין נותנין לפנייהם מזונות לאו אאין צדין קאי אלא מילתא באפי נפשיה הוא והכי קאמר לעולם אין נותנין לפנייהם מזונות ואפילו היכא דמותר ליקח מהם:

18. שולחן ערוך אורח חיים הלכות יום טוב סימן תצז סעיף ב
דגים ועופות וחיה שהם מוקצה, אין משקים אותן ביום טוב ואין נותנים לפנייהם מזונות שמא יבא ליקח מהם. וכל מה שאסור לאכלו או להשתמש בו מפני שהוא מוקצה, אסור לטלטלו.

19. משנה ברורה על שולחן ערוך אורח חיים הלכות יום טוב סימן תצז סעיף ב
(ד) דגים ועופות וכו' שהם מוקצה - מדתלה הטעם במוקצה משמע דה"ה בהמה כגון בהמה מדברית המבואר לקמן בסימן תצ"ח ס"ג או כגון אווז ותרנגולת העומדת לגדל ביצים אף דלא שייך בהן צידה כיון דהם מוקצה אסור להשקותן וליתן לפנייהם מזונות שמא יבוא לאכול מהן ביום טוב אבל לקמן בסעיף ז' סתם המחבר כדעת הפוסקים דתלוי הדבר בצידה דכל שאין מחוסרין צידה מותר ליתן לפנייהם מזונות וכתב הפר"ח דכן נוהגין העולם וכן הוא העיקר ע"ש:
(ה) אין משקין וכו' ואין נותנין לפנייהם - כתבו האחרונים דוקא לפנייהם ממש אסור ליתן אבל אם נותן ברחוק קצת מהם והם באים ואוכלים לית לן בה כיון דעושה הכירא מדכר ולא אתי ליקח מהם:
(ו) שמא יבוא ליקח מהם - לאכלם ובבהמה טמאה דלא שייך זה מותר לכ"ע:

20. ביאור הלכה סימן תצז סעיף ב
* דגים ועופות וכו' - עיין מ"ב דה"ה בהמה והוא מדברי המ"א וש"א שציינתי בשה"צ והאמת נראה כן בדברי המחבר שהוא לשון הרמב"ם מדתלה זה במוקצה ולא בצידה אלמא דגם במקום שאין צידה נמי אסור אכן לו כונת הרמב"ם כן צ"ע אם יש להחמיר כדבריו בזה שהרי רוב הפוסקים חולקין ע"ז לא מיבעיא לשיטת רש"י ר"פ א"צ היכי דמזונותן עליו אפילו היכי דאיכא משום צידה נמי שרי אלא אפילו לתוספות דפליגי עליה מ"מ היינו דוקא היכא דאיכא צידה אבל בלא צידה ליכא למ"ד עיין תוס' ר"פ א"צ ושבתי ק"ו וכן הוא שם שיטת רש"י (דלא כמה שכתב בפרק א"צ) וכן הוא דעת הרשב"א בספרו עבוה"ק וכן הוא דעת הרא"ה והר"ן דכל שהוא ברשותו מותר אפילו היכי דאיכא מוקצה (עיין בדבריהם ר"פ א"צ ושיליה משילין) וכ"כ ג"כ בחידושי הר"ן שבת ק"ו דכל שהוא ברשותו אף על פי שהוא מוקצה מזונותיו עליך הוא ושרי ובאמת אין סברא לומר דאסורו חכמים לבעלים לפרנס בהמה שלהם ביום טוב היכא דעומדת לחליבה אף דמזונותיה עליו ולא לחשוש לצער בע"ח וכל זה משום חשש שמא ישכח ויבוא לשוחטה ויעבור אאיסור מוקצה שהוא לכל היותר מדרבנן והתורה אמרה למען ינוח שורך וחמורך ומאי מנוחה איכא אם לא יתן לה לאכול ותמות ברעב [עיין שבת דף קכ"ב בתוס' ד"ה מעמיד ואפילו אם נחמיר בבהמה מדברית היינו משום דרגילה לאכול שם משא"כ בבהמה העומדת לחליבה] וע"כ נלענ"ד דאין להחמיר במקום דליכא צידה ועיין מ"א בשם ב"י שרצה לומר דגם כונת הרמב"ם כן הוא דוקא היכא דאיכא צידה ואפילו אם נסבור כדעת האחרונים שדעת הרמב"ם לאסור בכל גוויי הלא רוב הפוסקים חולקין עליו וכנ"ל וכן המחבר בס"ז סתם להקל כמותם אח"כ מצאתי בפר"ח סימן תצ"ח ס"ג שכתב שמעשים בכל יום שנותנין מזונות ביום טוב לתרנגולת העומדת לגדל ביצים אף שהיא בכלל מוקצה אלא העיקר דתלוי בצידה ע"ש:

21. Halacha L'Maaseh Summary Rabbi Chaim Jachter:

http://www.daat.ac.il/daat/english/halacha/jachter_1.htm

A. Are Pets Muktzah?

The Talmud (*Shabbat* 128b) states that animals are *muktza*. The reason for this, explains *Magid Mishnah*⁴¹ (commentary to Rambam *Hilchot Shabbat* 25:25), is that animals have no utility on Shabbat and Yom Tov. Hence, they are comparable in this regard to sticks and stones which are classified as "*muktza machamt gufa*", *muktza* by its very nature (i.e., because they have no utility on Shabbat and Yom Tov).

The *Rishonim*, however, debate whether an animal which can be used to quiet a child from crying is considered to be *muktza*. Tosafot (*Shabbat* 45b s.v. *hacha*), Mordechai (*Shabbat* 316) and *Hagahot Oshri* (commenting on Rosh, *Shabbat* 3:21) cite authorities who believe that such animals are not *muktza* by virtue of the fact that they have utility. Yet Tosafot, Mordechai, *Hagahot Oshri*, and Rosh (cited in the responsa of *Maharach Or Zarua*, 82) reject these authorities because of two possible considerations. First, the fact that an animal can be used to quiet a child from crying is insufficient utility to render the creature no longer to be considered *muktza machamt gufa*. Second, the rabbis classified all animals as *muktza* regardless of whether a particular animal has utility on Shabbat and Yom Tov. This is an example of "*lo plug rabbanan*", rabbinic legislation which was instituted for a reason, yet embraces even the cases for which the reason does not apply. *Shulchan Aruch* (308:39) appears to accept the position that all animals are considered to be *muktza* since Rabbi Karo states that animals are *muktza* without exception. Indeed, *Shulchan Aruch Harav* (308:78) rules stringently in this regard.⁴³

The question arises, though, whether circumstances have changed since the time of the *Rishonim*. These authorities discuss animals which can possibly be used to amuse children but not animals whose entire purpose is to entertain and provide companionship to their owners. Rabbi Shlomo Zalman Auerbach (cited in *Shmirat Shabat Kehilchata* 27, footnote 96), in fact, raises the possibility of making this distinction, yet he rules that pets are *muktza*. Rabbi Moshe Feinstein (*Iggerot Moshe, Orach Chaim* 4:16 and cited in "the halachos of Muktzah" p. 7 of the Hebrew section, paragraph twenty-four) and Rabbi Ovadia Yosef (*Yabia Omer*, 5:26) also reject the possibility of making such a distinction. It appears that this question is contingent on one's acceptance of one of the two reasons (stated above) offered by the *Rishonim* for why an animal that can be used to quiet a child from crying is *muktza*. If one adopts the position that the rabbis have deemed all animals to be *muktza*, regardless of their utility, then even household pets are to be included in this category. However, if one assumes the position that the possibility of using an animal to amuse a child is insufficient utility to remove it from being considered *muktza*, then a cogent argument can be made that a pet is sufficiently useful to the extent that one no longer can say that they have no purpose to their owners on Shabbat and Yom Tov, and hence are not *muktza*.⁴⁴

Rabbi Shmuel David (*Sheilot uteshuvot Meirosh Tzurim* 38:6) concludes his discussion of this issue with a citation of the opinion of Rabbi Aharon Lichtenstein.

It is proper to conduct himself in accordance with the stringent opinion in this matter, since this appears to be the opinion of Tosafot, Mordechai, *Hagahot Oshri*, and Rosh. Yet one need not admonish those who practice in accordance with the lenient opinion in this matter. Since this issue is embroiled in a dispute amongst the *Rishonim* and the logic of those who rule leniently is compelling.

However, even according to the stringent opinion it is reasonable to say that one may move a household pet to alleviate its suffering (*Yabia Omer* 5:26). This is because some authorities permit moving items which are undoubtedly *muktza* to spare an animal from suffering (see *Mishnah Berurah* 305:70 and *Chazon Ish* 52:16). Since the question as to whether household pets are *muktza*, is in dispute, there exists a *s'fek s'feka*, a double doubt, which would lead one to rule leniently in this regard.⁴⁵

D. Tzeida (Trapping)

Rabbi Y. Neuwirth (*Shmirat Shabbat Kehilchata* 27:31) succinctly defines the prohibited activity of "*tzeida*" as "any act individual does to eliminate the freedom of an animal". The Mishna (*Shabbat* 106b) states that this prohibition includes closing the door of one's home if in so doing he traps an animal inside the home. Does this prohibition apply to household pets?

The Talmud and Codes distinguish between three categories of animals.⁴⁹ One category includes those animals regarding which, the talmud (*Beitza* 24a) writes, one would say "let us bring a trap and catch it." In other words, Rashi (ad. loc.) explains, one must expend great effort to catch this animal. It is prohibited on a biblical level to catch such an animal.⁵⁰ At the other extreme are those animals which offer no resistance to their master. Regarding this type of animal the Talmud

(*Shabbat* 128b) writes that one is forbidden to lift (because it is *muktza*) but is permitted to push so that they enter their quarters. No prohibitions of *tzeida* applies to such animals, since one cannot speak of capturing or hunting a completely obedient animal. *Tzeida* is an act of eliminating an animal's freedom and these animals have no freedom since they are completely obedient to their masters.

The middle category of animals is a subject of debate. This category includes those creatures who return to their masters at night but offer a limited degree of resistance when their masters seek to bring them home. Regarding such animals the Mishnah (*Shabbat* 107a) states "one who hunts a wild animal or bird that is in one's possession is exempt from punishment". Rashi (ad. loc.) explains that the exemption from punishment is based on the fact that these animals have already been tamed.

Some *Rishonim* (Rashba⁵¹, Ravya⁵², and *Baal Haitur*⁵³), believe that the Mishnah's term "exempt from punishment" should in this instance be understood as implying complete permissibility since the animal already "has been caught." Other *Rishonim* (Rambam⁵⁴, Tosafot⁵⁵, and many other authorities⁵⁶) believe that the Mishnah should be understood as stating that one who performs this act is exempt from punishment but has violated a rabbinic prohibition. This approach is supported by the fact that this is the way the term "exempt from punishment" is generally understood with the exception of three cases (see *Shabbat* 3a). these authorities believe that even though these animals have been tamed, capturing them is rabbinically prohibited because it has the appearance of trapping since these creatures offer some resistance to their masters. *Biur Halacah* (316:12 s.v. "*V'yeish Omrim*") urges one to do his best to follow the stringent opinion.⁵⁷ The implication is that in case of great need one may follow the lenient opinion.⁵⁸

Accordingly, the laws of *tzeida* depends on how well one's pet is disciplined. If when its master⁵⁹ seeks to move it, the animal offers no resistance, then the prohibition of *tzeida* does not apply to the creature. If the animal returns to its quarters every evening without its master's intervention, but when the master seeks to bring the animal home it offers some resistance, the *Rishonim* disagree as to whether a rabbinic prohibition exists to trap this type of animal. In practice, *Biur Halacha* concludes that one should follow the stringent opinion absent great need. However, if an animal has rebelled and will not return by itself to its quarters and it resists its master, a biblical prohibition forbids catching this animal and under no circumstances (absent a possible threat to human life) may one attempt to trap this animal.

A practical application of these halachot occurs when one removes the leash of a pet to allow the animal to run freely in an open area one would be permitted to reattach the leash on the pet on Shabbat and Yom Tov only if the animal is obedient to its owner. However, if the animal is somewhat disobedient to its owner and resists its owner, it is best not to reattach the leash. It is proper not to remove the leash of such an animal in an open space in order to avoid the necessity of relying on the lenient opinion.

In addition, care needs to be taken to avoid "trapping" a less than obedient animal. For example, one should not put a leash on such an animal if the door to the house is not closed and one should not close the door to one's home unless the creature is already "trapped" (i.e., tied to a post or closed within a room). However, one can avoid the prohibition of "trapping" when opening a door by immediately filling the gap created with one's body and closing the door as one enters. One does not violate trapping in such case since an animal did not have an opportunity to escape.

Special care needs to be taken with birds in this regard. Unlike most pets which are considered to be "trapped" in one's home, many birds would not be considered to be trapped in one's home if great effort would be required to return the creature to its cage. Therefore, if a bird returns to its cage by itself but gives its owner some resistance when the latter seeks to return the former to its cage, then in case of great need one may return such a bird to its cage and/or close the door to its cage. However, if a bird does not return to its cage by itself, one is forbidden in all circumstances (absent possible danger to human life) to return such a bird to its cage or even to close the cage door in order to prevent the creature from escaping.